

traadt hjælpende til ved at yde et Beløb paa, saa vidt jeg husker, 107 000 Kr., hvorved den Difference i Byrden, som var foranlediget ved Overkursen, blev udlignet. Det er muligt, at vi netop paa dette Omregningsomraade kan finde det Grundlag for en Ændring af den bestaaende Tilstand, som kan føre til en Lempelse af de Byrder, som for Tiden hviler paa de sønderjydske Arbejdsgivere, og til en saadan Forhandling vil jeg meget gerne tilsige min Medvirken.

Refshauge: Den højtærede Minister nævnte, at Staten var traadt til med et Beløb paa 107 000 Kr., og det kan maaske lyde stort; men det Beløb, der skal skaffes til Veje, for at man kan affinde sig med de paagældende, vil efter de Oplysninger, jeg er i Besiddelse af, andrage saadant noget som 4½ Mill. Kr. Jeg sætter ogsaa Pris paa, at man er human overfor de tilskadekomne, men hvis Staten vil være human, kan man ikke paalægge Arbejdsgiverne og Erhvervene at udøve denne Humanitet, det maa i dette Tilfælde paa-hvile Staten.

Trier: Jeg vil gerne støtte Indenrigsministeren i den store Forsigtighed, han tilraader overfor dette Spørgsmaal. Jeg synes, det er ganske givet, at i denne Overgangstid maa Arbejdsgiverne i Sønderjylland betale bagud, hvad de efter den tyske Forsikringsordning skulde betale bagud. Forholdet er, som nævnt, det, at man er gaaet over fra eet System til et andet. Jeg kunde tænke mig, at det var muligt at lette de paagældende ved at udstrække Ydelsen over et længere Tidsrum; saa vidt jeg husker, er det nu 10 Aar, hvori de skal yde disse Bidrag. Om det vil hjælpe noget, ved jeg ikke; men at formindske de Andele, som Arbejdsgiverne skal betale, vil efter min Mening være et meget farligt Præcedens. Man kan sige, at det er haardt for dem at betale dobbelt. Men hvordan vilde Forholdet være blevet, hvis den tyske Forsikringslov var blevet overført direkte, idet Mark var blevet omsat til normal Kurs til Kroner? Da den danske Ulykkesforsikring koster mindre end den tyske, vilde de i det Tilfælde reelt blive daarligere stillet, end de nu er. Ganske vist vilde de ikke føle det saa stærkt, fordi de betalte bagud, men reelt vilde de dog være stillet daarligere. Jeg kan derfor ikke se, at den danske Stats Midler kan benyttes i dette Forhold for at lette Stillingen for de sønderjydske Arbejdsgivere.

Derimod har jeg mere Sympati for det andet Spørgsmaal, de Par Arbejdsgivere, der ikke havde tegnet Forsikring, dels fordi denne ene Maaned var en meget kort Periode, og dels fordi de var vant til at staa som Medlemmer af disse Berufts-Genossenschaftten, der betaler Erstatning, hvor der indtræder Ulykkestilfælde, og sørger for at opkræve Præmien, selv om Folk forsømmer at melde sig. Det, der kunde være sket i den tidligere tyske Tid, var, at de vedkommende, fordi de ikke havde betalt Præmie, kunde komme til at betale Bøde eller en noget større Præmie, men ikke hele Erstatningen. Netop fordi de var vant til det andet System, og man nu gik over til et nyt, synes jeg, at der kunde være al mulig Grund til at tage Hensyn til disse Arbejdsgivere, nota bene, hvis det godtgøres, at de ikke fra Forsikringsselskabernes Agenter her i Landet er blevet presset og presset og blevet gjort opmærksom paa, hvorledes Forholdet er. Hvis de Gang paa Gang er blevet gjort opmærksom paa, at de skulde tegne Forsikring og dog har forsømt det, er der efter min Mening ingen Grund til, at Staten skal træde til.

Rode: I nogen Modsætning til det ærede Medlem Hr. Trier vil jeg til den højtærede Indenrigsminister sige, at vel er Forsigtighed en Dyd, men man kan ogsaa i et Forhold som dette være for forsigtig. Det forekommer mig ikke, at det ærede Medlem lagde Vægt paa det Forhold, som er det, der i denne Sag skaber Vanskeligheden, nemlig Arbejdsgivernes forskellige Stilling indenfor det danske Omraade. Vanskeligheden opstaar ved, at de Arbejdsgivere i de sønderjydske Landsdele, der før har været tyske Arbejdsgivere, baade de af tysk og dansk Nationalitet, nu efter at være kommet ind under dansk Styrelse har en Byrde, der er anderledes end den, Arbejdsgiverne har i det øvrige Danmark. Derved opstaar denne Ulighed, som i et Samfund er den, der føles allermost trykkende. Naar der er Ensartethed i Kaarene, er det altid lettere at bære dem, selv om de maaske er lidt vanskelige; men den Omstændighed, at der her er en faktisk Ulighed i Behandlingen, kommer til at virke, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Refshauge sagde, saaledes, at disse Arbejdsgivere stilles vanskeligere i Konkurrencen. Det er faktisk, at der i de sønderjydske Landsdele kommer til at virke en Konkurrence mellem de der bo-satte Arbejdsgivere og Arbejdsgiverne